

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 17. Præclare dicta Epicteti in hanc rem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

rior, ut à tam benignâ manu inflictum non percipiam dolorem, & obliviscar quidquid est in afflictionibus, quas patior, durum & asperum, ut me tibi supplicem & tuæ omnino conformem exhibeam voluntati, cujus posse exequi consilia nutusque, summam duco felicitatem.

§. XVII.

Præclarè dicta Epicteti in hanc rem.

Hoc est fundamentum firmum & immobile, in quo divinæ providentiæ innixa fiducia in tam animi pacem debet stabilire, illamque exhibere inviolatam in quibuscunque casibus, injuriis, jacturis & calamitatibus. Præclarè in hanc rem Epictetus: Nonquam te aliquid perdidisse dicas, sed reddidisse. Filiolus obiit? redditus est: præditum est ereptum; an non id quoque redditum est? At improbus est qui eripuit; quid tua refert, per quem is qui dederat, repetierit? Quamdiu concesserit, tamquam alienum cui ato ut cauponam viator. Haud scio an sit aliud remedium potentius hoc, quod viri boni & sapientes adhibent quo se consolentur in miseris, & ne percipiant, afflictionum quas tolerant acerbitatem, eas nimirum velut ab amica Dei manu immixtas excipiunt, certo-

N 3

que

que sibi persuadent ab illo selectas nobis
 distributas pro ut ipse iudicavit eas facere
 majus bonum nostrum. Idem porro Episto-
 lus alio in loco sic secum sermocinatur: Quid
 igitur pacto velle debeo res omnes? Eodem
 mihi conceduntur. At qui mihi illas dedit?
 eripit. Cur illi resistam? Fortiori me, non
 do insipienter renitor sed & injuste, nam
 de mihi obvenerunt? A patre meo illas pater
 deo; huic verò quis donavit? Quis solem
 dedit? Quis produxit fructus terræ? Quis
 produxit vicissitudines temporum? Quis
 vit inter se homines? Ab alio igitur cum
 beas omnia, quæ habes, immò te ipsum, quæ
 indignaris & accusas eum qui tibi omnia
 donavit, si partem aliquam subtrahat? Quis
 tu, & in quem finem natus? Nonne ipse
 qui te introduxit in hunc mundum & vitam
 dedit vitalis auræ & lucis diurnæ? Nonne
 tibi adjunxit socios & adjuutores homines?
 Nonne ipse te sensibus & ratione instruit?
 Et infra: Ita est fateor; sed volo ut uxores
 & liberi mei mecum sint. Estimas igitur
 quod isti tui sunt, & non potius illius, a quo
 sunt, & à quo tu ipse es conditus? Nonne
 reddere quod alterius est? Nunquid
 cederes fortiori te? Ad quem igitur
 (subjungit paulò post,) recepi hæc omnia?

illis utar. At, quamdiu? Sanè quamdiu pla-
cuerit illi, qui ea mihi commodavit. Denique
sic concludit: Operæ pretium est frequenti
meditatione hæc animo volvere à mane us-
que ad vesperam, & inchoare à rebus mini-
mis, quarum jacturam facilius pateris, exem-
pli gratiâ, alicujus restæ aut vitri, & hinc trã-
sire ad interulam tuam, ad canem domesti-
cum, ad equum tuum, ad agros tuos & vi-
neas: inde ulterius progredi ad teipsum, ad
corpus tuum, ad liberos, ad uxorem, ad fra-
tres. Quis non stupeat hæc philosophi Eth-
nici sed Christiana dicta, & cogitationes tam
sublimes? Quod si ita vixit, ut docuit, omni-
no fatendum est, philosophiam ejus, nostræ
ipsi fuisse magistram perfectionis. Quam
præclare docet quonam nos modo compa-
rare debeamus ad tolerandam æquo animo
rerum nostrarum jacturam, cum ab eo, qui
dedit, repetuntur. Errat graviter, quisquis cre-
dit, Deum, quod nobis largitur, à se abdicare:
semper retinet ejus dominium, etiam cum
possidetur à nobis, æquè ut antè. Supremo
quod habet, & absoluto in omnia juri renun-
tiare nunquam potest. Si de manu in manū
transferat: si sub terra dehiscente sepeliat, si
per ignem aut aquam consumat, nec expro-
brare illi possumus, nec conqueri, quod de

re sua disponat pro libitu suo; nos siquidem
 usum tantum earum rerum accepimus qua
 tenemus; commodatis enim facultatibus
 Deo utimur & quasi precarii possessores
 sumus, ut loquitur Salvianus. Immo non ignorat
 nihil ab eo fieri quod non tendat in magis
 bonum nostrum, ipsi potius gratias agere
 nemur pro ista qualicunque commutatione,
 retinentes semper mentibus nostris insistentem
 de bonitate eius infinitam fiduciam, adeo ut
 non resistamus ejus consiliis, jactura omnis
 ipso dirigente cedit ad magnum emolumenta
 nostrum.

Exempla.

§. XVIII.

Ezechia Regis.

Cum accepisset Rex Juda Ezechias, ut narra-
 tur 4. Reg. c. 19. literas Sennacherib
 Assyriorum Regis minis blasphemisque plenas,
 & legisset eas, ascendit in Domum Domini,
 & expandit eas coram Domino, & oravit in
 conspectu ejus, ut ab eo obtineret auxilium
 contra potentissimos hostes suos, siquidem
 in Domino Deo suo habebat fiduciam quod
 ipsis adeo hostibus notum erat, ut tamen cum
 tanquam vanam riderent. Verum rex puer-
 mus divinam fretus ope magis sprevit Sacre-

gas